

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2015. gada 1. oktobrī *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Direktīva 2006/123/EK — Pakalpojumi iekšējā tirgū — Atpūtas izbraukumi uz ūdens — Skatlogu prostitūcijas nami — 2. panta 2. punkta d) apakšpunkts — Piemērošanas joma — Izslēgšana — Pakalpojumi pārvadājumu jomā — Brīvība veikt uzņēmējdarbību — Atļauju sistēma — 10. panta 2. punkta c) apakšpunkts — Atļaujas piešķiršanas nosacījumi — Samērīgums — Valodas nosacījums — 11. panta 1. punkta b) apakšpunkts — Atļaujas termiņš — Pieejamo atļauju skaita ierobežojums — Primārs vispārējo interešu apsvērums

Apvienotās lietas C-340/14 un C-341/14

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko Valsts padome (*Raad van State*, Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 9. jūlijā un kas Tiesā registrēts 2014. gada 14. jūlijā, tiesvedībās

R. L. Trijber, kas veic darbību ar nosaukumu *Amstelboats*, (C-340/14)

pret

College van burgemeester en wethouders van Amsterdam

un

J. Harmsen (C-341/14)

pret

Burgemeester van Amsterdam.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], tiesneši A. O'Kifs [*A. Ó Caoimh*] (referents), K. Toadere [*C. Toader*], E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] un K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*],

ģenerālvokāts M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs A. Kalots Eskobats [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *R. L. Trijber*, kas veic darbību ar nosaukumu *Amstelboats*, vārdā — *E. Steyger, advocaat*,

— *J. Harmsen* vārdā — *D. op de Hoek, advocaat*,

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

— Nīderlandes valdības vārdā – *K. Bulterman* un *M. Gijzen*, kā arī *J. Langer*, pārstāvji,
— Eiropas Komisijas vārdā – *E. Montaguti* un *H. Tserepa-Lacombe*, kā arī *F. Wilman*, pārstāvji,
noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2015. gada 16. jūlija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvas 2006/123/EK par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV L 376, 36. lpp.) 2. panta 2. punkta d) apakšpunktu, 10. panta 2. punkta c) apakšpunktu un 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu.
- 2 Šie lūgumi tika iesniegti saistībā ar strīdiem starp attiecīgi *R. L. Trijber* un Amsterdamas pilsētas mēra un deputātu domi (Nīderlande) (*College van burgemeester en wethouders van Amsterdam*, turpmāk tekstā – “dome”) un *J. Harmsen* un Amsterdamas pilsētas mēru (*Burgemeester van Amsterdam*, turpmāk tekstā – “pilsētas mērs”) par to atteikumu piešķirt darbības atļauju.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Atbilstoši Direktīvas 2006/123 preambulas 2. apsvērumam:

“Konkurētspējīgs pakalpojumu tirgus ir svarīgs, lai veicinātu Eiropas Savienības ekonomikas izaugsmi un radītu darbavietas. [...] Brīvs tirgus, kas liek dalībvalstīm atcelt ierobežojumus pārrobežu pakalpojumu sniegšanai, tai pašā laikā palielinot pārskatāmību un informāciju patērētājiem, sniegtu patērētājiem plašāku izvēli un labākus pakalpojumus par zemākām cenām.”

- 4 Minētās direktīvas preambulas 5. apsvērumā ir noteikts:

“Tādēļ ir jālikvidē šķēršļi pakalpojumu sniedzēju brīvībai veikt uzņēmējdarbību dalībvalstīs un šķēršļi pakalpojumu brīvai aprītei starp dalībvalstīm, kā arī jāgarantē pakalpojumu saņēmējiem un pakalpojumu sniedzējiem tiesiskā drošība, kas vajadzīga šo divu Līgumā paredzēto pamatbrīvību īstenošanai praksē. Tā kā šķēršļi pakalpojumu iekšējā tirgū skar uzņēmējus, kas vēlas veikt uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, kā arī tos uzņēmējus, kuri sniedz pakalpojumus citā dalībvalstī, neveikdami tajā uzņēmējdarbību, ir jāļauj pakalpojumu sniedzējiem izvērst savas pakalpojumu darbības iekšējā tirgū, vai nu sākot veikt uzņēmējdarbību dalībvalstī, vai arī izmantojot pakalpojumu brīvu apriti. Pakalpojumu sniedzējiem būtu jāvar izvēlēties vienu no šīm brīvībām atkarībā no savas izaugsmes stratēģijas katrā dalībvalstī.”

- 5 Minētās direktīvas preambulas 7. apsvērumā ir precizēts:

“Ar šo direktīvu izveido vispārēju tiesisku pamatu, kas attiecas uz plašu pakalpojumu klāstu, ņemot vērā katra darbības veida vai profesijas un tās reglamentējošās sistēmas īpatnības. [...] Šajā direktīvā arī ņemti vērā citi vispārējas intereses mērķi, tostarp vides aizsardzība, valsts drošība un veselības aizsardzība, kā arī nepieciešamība ievērot darba tiesību aktus.”

6 Atbilstoši Direktīvas 2006/123 preambulas 21. apsvērumam:

“Transporta pakalpojumi, tostarp pilsētu transports, taksometri un ātrās palīdzības mašīnas, kā arī ostu pakalpojumi būtu jāizslēdz no šīs direktīvas darbības jomas.”

7 Šīs direktīvas preambulas 33. apsvērumā ir noteikts:

“Pakalpojumi, uz ko attiecas šī direktīva, ietver plašu darbību klāstu, kas pastāvīgi mainās [...] Šī direktīva attiecas arī uz patērētāju pakalpojumiem, piemēram, pakalpojumiem tūrisma nozarē, tostarp gidiem, atpūtas pakalpojumiem, sporta centriem un izklaides parkiem, [...] Šīs darbības var ietvert pakalpojumus, kuru sniegšanai ir nepieciešams, lai pakalpojumu sniedzējs un pakalpojumu saņēmējs atrastos tuvu viens otram, pakalpojumus, kuru sniegšanai pakalpojumu saņēmējam vai to sniedzējam jāceļo, kā arī pakalpojumus, kurus var sniegt no attāluma, tostarp ar interneta starpniecību.”

8 Šīs direktīvas 2. pantā “Piemērošanas joma” ir noteikts:

“1. Šo direktīvu piemēro pakalpojumiem, ko sniedz pakalpojumu sniedzēji, kuri veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī.

2. Šo direktīvu nepiemēro šādām darbībām:

[..]

d) pakalpojumiem pārvadājumu jomā [...], kas ir Līguma V sadaļas [trešās daļas] [tagad LESD trešās daļas VI sadaļa] piemērošanas jomā;

[..].”

9 Direktīvas 2006/123 4. pantā “Definīcijas” ir paredzēts:

“Šīs direktīvas nolūkos piemēro šādas definīcijas:

1) “pakalpojums” ir jebkāda pašnodarbināta saimnieciskā darbība, parasti par atlīdzību, kā minēts [LESD 57. pantā];

[..]

8) “sevišķi svarīgi iemesli saistībā ar sabiedrības interesēm” ir iemesli, kas par tādiem atzīti Tiesas judikatūrā, tostarp šādi iemesli: sabiedriskā kārtība; valsts drošība; sabiedrības drošums; veselības aizsardzība; sociālā nodrošinājuma shēmas finansiālā līdzsvara saglabāšana; patērētāju, pakalpojumu saņēmēju un darba ņēmēju aizsardzība; tirdzniecības darījumu taisnīgums; krāpšanas apkarošana; vides un pilsētvides aizsardzība; dzīvnieku veselība; intelektuālais īpašums; valsts vēstures un mākslas mantojuma saglabāšana; sociālās politikas mērķi un kultūras politikas mērķi;

[..].”

10 Šīs direktīvas III nodaļā “Pakalpojumu sniedzēju brīvība veikt uzņēmējdarbību” I iedaļā “Atļaujas” ir 9.–11. pants.

11 Atbilstoši šīs direktīvas 9. pantam “Atļauju sistēmas”:

“1. Dalībvalstis piekļuvei pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai piemēro atļauju sistēmu vienīgi tad, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) atļauju sistēma nav diskriminējoša pret attiecīgo pakalpojuma sniedzēju;
- b) vajadzība pēc atļauju sistēmas ir pamatota ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;
- c) izvirzīto mērķi nevar sasniegt ar mazāk ierobežojošu pasākumu palīdzību, jo īpaši tāpēc, ka *a posteriori* pārbaude būtu pārāk vēla, lai būtu patiesi iedarbīga.

[..]”

12 Direktīvas 2006/123 10. pantā “Nosacījumi atļaujas piešķiršanai” ir paredzēts:

“1. Atļauju sistēmas ir balstītas uz kritērijiem, kas liedz kompetentajām iestādēm savas izvērtēšanas tiesības īstenot patvaļīgi.

2. Šā panta 1. punktā minētie kritēriji ir:

- a) nediskriminējoši;
- b) pamatoti ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;
- c) samērīgi ar sabiedrības interesēm;
- d) skaidri un nepārprotami,
- e) objektīvi,
- f) iepriekš publiskoti;
- g) pārredzami un pieejami.”

13 Atbilstoši šīs direktīvas 11. pantam “Atļaujas termiņš”:

“1. Pakalpojumu sniedzējam piešķirtā atļauja nav ar ierobežotu termiņu, izņemot gadījumus, kad:

[..]

- b) pieejamo atļauju skaits ir ierobežots, pamatojoties uz sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;

[..].”

Nīderlandes tiesības

Pakalpojumu regulējums

- 14 Atbilstoši Pakalpojumu likuma (*Dienstenwet*), ar kuru Nīderlandes tiesībās daļēji ir transponēta Direktīva 2006/123, 33. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktam kompetentā iestāde nedrīkst ierobežot ar termiņu atļauju, ko var izsniegt bez termiņa, izņemot gadījumus, kad, balstoties uz primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, pieejamo atļauju skaits ir ierobežots vai termiņa paredzēšanu atļaujai pamato primāri vispārējo interešu apsvērumi.

Iekšzemes ūdensceļu regulējums

- 15 Saskaņā ar Amsterdamas pašvaldības domes (*Raad van de gemeente Amsterdam*) izdoto 2010. gada Iekšzemes kuģošanas noteikumu (*Verordening op het binnenwater 2010*) 2.4.5. panta 1. punktu ar komerciāli izmantotu kuģi ir aizliegts pārvadāt preces vai pasažierus bez vai atkāpjoties no domes izdotas atļaujas. Saskaņā ar šī panta 5. punktu dome var atteikt izsniegt šādu atļauju, lai ierobežotu pasažieru kuģu skaitu, ņemot vērā šo noteikumu 2.3.1. panta 2. punktā minētās intereses. Saskaņā ar šo pēdējo normu pietauvošanās atļauja var tikt atteikta sabiedriskā labuma, plānošanas, sabiedriskās drošības, apkārtējās vides un raitas un drošas kuģu satiksmes dēļ.
- 16 Saskaņā ar Amsterdamas pilsētas Saistošo noteikumu par pasažieru pārvadājumiem satiksmē pa ūdensceļiem (*Regeling passagiersvervoer te water Amsterdam*) 2.1. panta 1. punktu, pamatlietā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī spēkā esošajā redakcijā, šī veida atļauju izsniegšana notiek piešķiršanas laikposmos. Saskaņā ar šī panta 3. punktu pieteikumi, kas nav tikuši iesniegti izsludinātā piešķiršanas laikposma termiņā, tiek noraidīti atļauju skaita politikas dēļ. Atbilstoši šī panta 4. punktam dome, atkāpjoties no 1. punktā noteiktā, var piešķirt atļauju ārpus piešķiršanas laikposma kādai īpašai iniciatīvai ar videi labvēlīgu mērķi kuģim ar ekoloģisku dzinēju vai kādai inovatīvai pārvadājumu koncepcijai.

Prostitūcijas regulējums

- 17 Saskaņā ar Amsterdamas 2008. gada Vispārīgo noteikumu (*Algemene plaatselijke verordening 2008*) 3.27. panta 1. punktu ir aizliegts veikt uzņēmējdarbību, izmantojot prostitūcijas namu, bez pilsētas mēra izsniegtas atļaujas. Saskaņā ar šo noteikumu 3.30. panta 2. punkta b) apakšpunktu pilsētas mērs var atteikt atļauju, ja viņš uzskata, ka nav iespējams pietiekamā mērā nodrošināt, ka uzņēmuma īpašnieks vai tā vadītājs pildīs šo noteikumu 3.32. pantā minētos pienākumus.
- 18 Atbilstoši šīs normas 1. punktam prostitūcijas uzņēmuma īpašniekam un uzņēmuma vadītājam ir jārūpējas, lai šādā uzņēmumā pret prostitūtām netiktu izdarīti noziedzīgi nodarījumi Kriminālkodeksa (*Wetboek van Strafrecht*) 273.f panta izpratnē, kas paredz atbildību par cilvēktirdzniecību, ka tajā tiktu nodarbinātas tikai tādas prostitūtas, kurām ir derīga uzturēšanās atļauja vai attiecībā uz kurām īpašniekam ir atļauja Likuma par ārvalstnieku darbu (*Wet arbeid vreemdelingen*) 3. panta izpratnē, un ka klienti nekļūtu par cietušajiem tādos noziedzīgos nodarījumos kā zādzība, krāpšana vai līdzīgi noziedzīgi nodarījumi. Turklāt šīs normas 3. punktā ir noteikts, ka skatlogu prostitūcijas nama īpašnieks nodrošina tostarp, ka viņa namā nodarbinātās prostitūtas nerada būtisku apgrūtinājumu apkārtnē un netraucē sabiedrisko kārtību.

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

Lieta C-340/14

- 19 Ar domei adresētu pieteikumu *R. L. Trijber* lūdza izsniegt darbības atļauju pasažieru pārvadājumiem pa ūdeni, lai pēc pieprasījuma un pret atlīdzību pa ūdens ceļu apmeklētu Amsterdamu tostarp korporatīvos pasākumos vai svinību norisei, izmantojot kuģi, kuru veido atvērta tipa šalupe ar elektriskas piedziņas motoru un kas ir pielāgots lielākais 34 personu pārvadāšanai.
- 20 Ar 2011. gada 22. novembra lēmumu dome atteica izsniegt viņam darbības atļauju, pamatojot to ar noteikto atļauju skaita politiku, kas paredzēta Amsterdamas pilsētas Saistošo noteikumu par pasažieru pārvadājumiem satiksmē pa ūdensceļiem 2.1. pantā, jo *R. L. Trijber* neiesniedza savu pieteikumu [atļauju] izsniegšanas laikposmā un viņa kuģis neesot īpaša iniciatīva, un viņa pārvadājumu koncepcija neesot inovatīva.
- 21 Ar 2012. gada 27. aprīļa lēmumu dome noraidīja *R. L. Trijber* iesniegto sūdzību.
- 22 Ar 2012. gada 7. decembra spriedumu Amsterdamas tiesa (*Rechtbank Amsterdam*) noraidīja *R. L. Trijber* celto prasību par šo pēdējo lēmumu.
- 23 *R. L. Trijber* pārsūdzēja šo spriedumu Valsts padomē, pamatojot ar to, ka atļauju skaita jautājumā dome nepilda Direktīvu 2006/123.
- 24 Kā norāda iesniedzējtiesa, *R. L. Trijber* iecerētā pārvadājuma darbība ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā. Proti, šīs darbības mērķis esot nevis pasažieru pārvadājumi tikai ar mērķi tos nogādāt no viena punkta citā, bet sniegt pasažieriem gida pakalpojumus pa Amsterdamas kanāliem vai piedāvāt iespēju sanākt kopā uz viņa peldošā kuģa, šādā gadījumā pēc pieprasījuma piegādājot pārtiku un dzērienus. Šādus pakalpojumus būtu jāuzskata par pakalpojumiem patērētājiem, kas ietilpst tās piemērošanas jomā. Tomēr ne šīs direktīvas normās, ne tās pieņemšanas vēstures dokumentos nav skaidras atbildes.
- 25 Tomēr šī iesniedzējtiesa šaubās, vai *R. L. Trijber* var tieši atsaukties uz Direktīvu 2006/123 tādā situācijā, kāda ir pamatlietā, jo Līguma normas par uzņēmējdarbības veikšanas brīvību un pakalpojumu sniegšanas brīvību nav piemērojamas pilnībā iekšējās situācijās. Šajā ziņā rodies jautājums, konkrētāk, vai šīs direktīvas III nodaļas normu par uzņēmējdarbības brīvību piemērošana prasa pārrobežu elementa esamību un, apstiprinošā gadījumā, kāds ir atbilstošais kritērijs, lai noteiktu, vai kāda situācija ietilpst šajā direktīvā vai arī tai ir pilnībā iekšējs raksturs.
- 26 Ciktāl *R. L. Trijber* varētu atsaukties uz Direktīvas 2006/123 III nodaļas normām, iesniedzējtiesa uzskata, ka attiecīgā atļauju sistēma, jo tai ir vides aizsardzības un drošības mērķi, ir pamatota ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem. Tā kā šo mērķi nevarēja sasniegt ar mazāk ierobežojošu pasākumu, šī atļauju sistēma tādējādi atbilst šīs direktīvas 9. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktam.
- 27 Tomēr Valsts padome uzskata, ka šī sistēma, lai arī šķiet pretrunā esam Direktīvas 2006/123 10. panta 1. punktam un 2. punkta d) un g) apakšpunktam, jo domei praksē ir vienpusēji jāizmanto rīcības brīvība, kas tai ir atļauju izsniegšanā ārpus izsniegšanas laikposmiem, varētu arī pārkāpt šīs direktīvas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu. Proti, ņemot vērā atļauju skaita ierobežotību un neierobežoto laiku, uz kuru šīs atļaujas tiek piešķirtas, kopumā, piekļuve tirgum vairs netiktu nodrošināta visiem pakalpojumu sniedzējiem. Tādējādi rodies jautājums, cik lielā mērā kompetentās iestādes var attiecīgā gadījumā, ņemot vērā Direktīvas 2006/123 iecerēto mērķi, noteikt attiecīgās atļaujas termiņu.

28 Šādos apstākļos Valsts padome nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai pasažieru pārvadāšana ar atvērta tipa šalupi Amsterdamas iekšējos ūdeņos, it īpaši, lai par samaksu piedāvātu tūrisma braucienus un iznomātu kuģi svētku pasākumiem, kā tas ir pamatlietā, ir pakalpojums, uz ko attiecas Direktīva 2006/123, ņemot vērā tās 2. panta 2. punkta d) apakšpunktā ietverto izņēmumu attiecībā uz pakalpojumiem pārvadājumu jomā?

2) Gadījumā, ja uz pirmo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši:

Vai Direktīvas 2006/123 III nodaļa ir piemērojama pilnībā iekšējām situācijām [un] vai, lemjot jautājumu par šīs nodaļas piemērošanu, spēkā ir Tiesas judikatūra par Līguma noteikumiem attiecībā uz brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti pilnībā iekšējās situācijās?

3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir tāda, ka, lemjot jautājumu par Direktīvas 2006/123 III nodaļas piemērošanu, spēkā ir Tiesas judikatūra par Līguma noteikumiem attiecībā uz brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti pilnībā iekšējās situācijās:

a) Vai dalībvalstu tiesām ir jāpiemēro Direktīvas 2006/123 III nodaļas normas tādā situācijā kā pamatlietā, kad pakalpojumu sniedzējs neveic pārrobežu uzņēmējdarbību, nesniedz pakalpojumus pārrobežu kontekstā, bet tomēr atsaucas uz šīm normām?

b) Vai, atbildot uz šo jautājumu, ir būtiski, ka uzņēmējs sniedz savus pakalpojumus galvenokārt Nīderlandes iedzīvotājiem?

c) Vai, lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jākonstatē, vai citās dalībvalstīs reģistrēti uzņēmumi ir izteikuši vai izteiks patiesu interesi sniegt tāda paša veida vai līdzīgus pakalpojumus?

4) Vai no Direktīvas 2006/123 11. panta 1. punkta b) apakšpunkta izriet, ka, ja pieejamo atļauju skaits ir ierobežots primāru vispārējo interešu apsvērumu dēļ, lai sasniegtu šīs direktīvas mērķi nodrošināt brīvu piekļuvi pakalpojumu tirgum, ir jāierobežo šo atļauju termiņš vai arī dalībvalstu kompetentajām iestādēm šajā ziņā ir rīcības brīvība?”

Lieta C-341/14

29 Ar pilsētas mēram adresētu pieteikumu *J. Harmsen*, kam pieder skatlogu prostitūcijas nams Amsterdamā, lūdza izsniegt darbības atļaujas vēl divu skatlogu prostitūcijas namu atvēršanai šajā pilsētā.

30 Ar 2011. gada 28. jūlija lēmumu pilsētas mērs atteica izsniegt šīs darbības atļaujas, atteikumu pamatojot ar starpgadījumiem, kas esot tikuši fiksēti deviņos Amsterdamas pašvaldības uzraudzības amatpersonu pārbaužu ziņojumos un divos policijas sastādītos pārbaužu protokolos, kas attiecās uz jau esošo skatlogu prostitūcijas uzņēmumu darbību.

31 No šiem ziņojumiem un no šiem protokoliem izrietot, ka *J. Harmsen*, pretēji tam, kas norādīts, papildinot pieteikumu atļaujas saņemšanai, paša iesniegtajā uzņēmējdarbības plānā, ko ir apstiprinājis pilsētas mērs, uz dienas daļu ir iznomājis istabas prostitūtām no Ungārijas un Bulgārijas, kuras pirmreizējā uzklaušanās nebija spējīgas sazināties kādā no *J. Harmsen* saprotamām valodām. Esošie skatlogu prostitūcijas nami netiekot vadīti tā, lai nepieļautu pārkāpumus. Tādēļ nevarot gaidīt, ka *J. Harmsen* garantēs tādu abu plānoto skatlogu prostitūcijas namu darbību, ka attiecībā pret šajos uzņēmumos strādājošajām prostitūtām netiks izdarīti nekādi noziedzīgi nodarījumi. Līdz ar to nevarot pietiekamā mērā tikt uzskatīts, ka *J. Harmsen* pildīs Amsterdamas pašvaldības 2008. gada Vispārīgo noteikumu 3.32. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

- 32 Ar 2011. gada 23. decembra lēmumu pilsētas mērs noraidīja *J. Harmsen* iesniegto sūdzību.
- 33 Ar 2012. gada 11. jūlija spriedumu Amsterdamas tiesa noraidīja *J. Harmsen* celto prasību par šo minēto lēmumu.
- 34 Iesniedzējtiesa, izklāstījusi tos pašus apsvērumus, kas ir norādīti šī sprieduma 25. punktā attiecībā uz lietu C-340/14 par Direktīvas 2006/123 piemērošanu pilnībā iekšējām situācijām, norāda, ka, ciktāl *J. Harmsen* var atsaukties uz Direktīvas 2006/123 III nodaļas normām, attiecīgā atļauju sistēma, jo tā nav diskriminējoša un tika izveidota sabiedriskās kārtības nodrošināšanai, lai novērstu tādas noziedzīgus nodarījumus kā piespiedu prostitūcija un cilvēktirdzniecība, ir pamatota ar primāru vispārējo interešu apsvērumu. Tā kā šo mērķi nevar īstenot ar mazāk ierobežojošu pasākumu, šī atļauju sistēma tādējādi esot saderīga ar šīs direktīvas 9. panta 1. punkta a)–c) apakšpunktu.
- 35 Savukārt šī tiesa šaubās par to, vai saistības, ko *J. Harmsen* uzņēmās savā pilsētas mēra apstiprinātajā uzņēmējdarbības plānā, uz ko pēc tam bija norāde pašvaldības pamatnostādnēs, iznomāt istabas tikai tām prostitūtām, kuras var izteikties uzņēmējam saprotamā valodā, ir “samērīgas” šīs direktīvas 10. panta 2. punkta c) apakšpunkta izpratnē ar iecerēto primāru vispārējo interešu apsvērumu.
- 36 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, kā uzskata pilsētas mērs, šī prasība dod uzņēmējam iespēju pašam sniegt tiešu un ticamu viedokli par prostitūtas apstākļiem un motivāciju, klāt neesot trešajām personām, kuras varētu ietekmēt tās paziņojumus. Kā savukārt uzskata *J. Harmsen*, šis pasākums ir pārmērīgs, jo uzņēmējam var palīdzēt tulkai vai viņš var izmantot tulkošanas saites internetā. Turklāt esot iespējami mazāk ierobežojoši pasākumi, jo valoda neesot vienīgais līdzeklis, lai pamanītu piespiedu prostitūcijas vai cilvēktirdzniecības pazīmes. Tā esošajā prostitūcijas namā esot video novērošana. *J. Harmsen* turklāt cenšoties būt klāt uz vietas, lai pamanītu šādas pazīmes un, ja nepieciešams, brīdinātu policiju.
- 37 Šādos apstākļos Valsts padome nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai Direktīvas 2006/123 III nodaļa ir piemērojama pilnībā iekšējām situācijām, [un], lemjot jautājumu par šīs nodaļas piemērošanu, spēkā ir Tiesas judikatūra par Līguma noteikumiem attiecībā uz brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti pilnībā iekšējās situācijās?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir tāda, ka, lemjot jautājumu par Direktīvas 2006/123 III nodaļas piemērošanu, spēkā ir Tiesas judikatūra par Līguma noteikumiem attiecībā uz brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti pilnībā iekšējās situācijās:
- a) Vai dalībvalstu tiesām ir jāpiemēro Direktīvas 2006/123 III nodaļas normas tādā lietā kā pamatlieta, kad pakalpojumu sniedzējs neveic pārrobežu uzņēmējdarbību, nesniedz pakalpojumus pārrobežu kontekstā, bet tomēr atsaucas uz šīm normām?
- b) Vai, atbildot uz šo jautājumu, ir būtiski, ka uzņēmējs galvenokārt sniedz pakalpojumus pašnodarbinātām prostitūtām no citām dalībvalstīm, nevis no Nīderlandes?
- c) Vai, lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jākonstatē, vai citās dalībvalstīs reģistrēti uzņēmumi faktiski ir izteikuši vai izteiks patiesu interesi izveidot skatlogu prostitūcijas uzņēmumu Amsterdamā?
- 3) Ciktāl uzņēmuma īpašnieks var atsaukties uz Direktīvas 2006/123 III nodaļu, vai tāds pasākums kā pamatlīti, kad skatlogu prostitūcijas uzņēmumu īpašniekam ir atļauts iznomāt istabas uz dienas daļu tikai prostitūtām, ar kurām īpašnieks var sazināties sev saprotamā valodā, ir pretrunā šīs direktīvas 10. panta 2. punkta c) apakšpunktam?”

- 38 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2014. gada 16. septembra rīkojumu lietas C-340/14 un C-341/14 rakstveida, mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai tika apvienotas.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 39 Ar saviem jautājumiem iesniedzējtiesa šaubās attiecīgi par Direktīvas 2006/123 piemērošanu pilnībā iekšējām situācijām (otrais jautājums lietā C-340/14 un pirmais jautājums lietā C-341/14) un par atbilstošajiem kritērijiem šādas situācijas esamībai (trešais jautājums lietā C-340/14 un otrais jautājums lietā C-341/14), par jēdzienu “pakalpojumi pārvadājumu jomā” šīs direktīvas 2. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē (pirmais jautājums lietā C-340/14), par šīs direktīvas 11. panta 1. punkta b) apakšpunkta interpretāciju attiecībā uz atļauju termiņu (ceturtais jautājums lietā C-340/14) un par šīs pašas direktīvas 10. panta 2. punkta c) apakšpunkta interpretāciju attiecībā uz atļauju piešķiršanas kritērijiem (trešais jautājums lietā C-341/14).

Par Direktīvas 2006/123 piemērošanu pilnībā iekšējām situācijām un atbilstošajiem kritērijiem šādas situācijas esamībai

- 40 Ar otro un trešo jautājumu lietā C-340/14 un pirmo un otro jautājumu lietā C-341/14 iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīva 2006/123 ir jāinterpretē tādējādi, ka tās III nodaļā esošās normas par uzņēmējdarbības veikšanas brīvību ir piemērojamas pilnībā iekšējās situācijās, un kādi ir atbilstošie kritēriji šādas situācijas esamības noteikšanai.
- 41 Šajā ziņā ir jānorāda, ka lietā C-340/14, lai gan ir tiesa, ka atbilstoši uzdotā trešā jautājuma formulējumam *R. L. Trijber* piedāvātais pakalpojums, par kuru tika iesniegts atļaujas pieteikums pamatlietā, ir būtībā paredzēts Nīderlandes valstspiederīgajiem, nemainīgs paliek tas, ka iesniedzējtiesa pati konstatē savā lēmumā, ka šo pakalpojumu var saņemt arī citu dalībvalstu valstspiederīgie un ka attiecīgā sistēma var apgrūtināt piekļuvi tirgum visiem pakalpojumu sniedzējiem, tajā skaitā no citām dalībvalstīm, kuri vēlas reģistrēties Nīderlandē, lai piedāvātu šādu pakalpojumu. Turklāt, kas attiecas uz lietu C-341/14, šī tiesa skaidri precizē, ka *J. Harmsen* sniegto pakalpojumu, attiecībā uz kuriem pamatlietā tika iesniegti pieteikumi atļaujas saņemšanai, saņēmēji ir dalībvalstu, kas nav Nīderlande, valstspiederīgie.
- 42 No tā izriet, ka, tā kā situācijas, par kurām ir šie prejudiciālie jautājumi, nav pilnībā iekšējas, nav jāizskata otrais un trešais jautājums lietā C-340/14 un pirmais un otrais jautājums lietā C-341/14.

Par jēdzienu “pakalpojumi pārvadājumu jomā” Direktīvas 2006/123 2. panta 2. punkta izpratnē

- 43 Ar pirmo jautājumu lietā C-340/14 iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2006/13 2. panta 2. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda darbība, attiecībā uz kuru tika iesniegts atļaujas pieteikums pamatlietā, kas ir maksas pakalpojums, uzņemot pasažierus uz kuģa, lai tie pa ūdensceļu apmeklētu kādu pilsētu kāda pasākuma mērķiem, ir pakalpojums “pārvadājumu jomā” šīs normas izpratnē, kas ir izslēgts no šīs direktīvas piemērošanas jomas.
- 44 Šajā ziņā ir jānorāda, ka minētā direktīva, kā izriet no tās 1. panta, lasot to kopā ar tās preambulas 2. un 5. apsvērumu, nosaka vispārīgus noteikumus, kuru mērķis ir novērst ierobežojumus pakalpojumu sniedzēju brīvībai veikt uzņēmējdarbību dalībvalstīs un pakalpojumu brīvai apritei starp dalībvalstīm, lai sekmētu brīva un konkurētspējīga iekšējā tirgus izveidi (skat. spriedumu *Femarbel*, C-57/12, EU:C:2013:517, 31. punkts).
- 45 Direktīvu 2006/123, kā izriet no tās 2. panta 1. punkta un 4. panta, tādējādi piemēro jebkādi pašnodarbinātas personas saimnieciskai darbībai, ko parasti par atlīdzību veic dalībvalstī reģistrēts pakalpojumu sniedzējs, neatkarīgi no tā, vai šis pakalpojumu sniedzējs pakalpojumu sniegšanas

dalībvalstī sniedz pakalpojumu pastāvīgi un ilgstoši, izņemot no tās tieši izslēgtās darbības, kurās tostarp ietilpst darbības, kas attiecas uz “pakalpojumiem pārvadājumu jomā, tostarp ostu pakalpojumiem, kas ir [LESD trešās daļas VI sadaļas] piemērošanas jomā”, kas ir paredzēti minētā 2. panta 2. punkta d) apakšpunktā.

- 46 Lai saprastu Direktīvas 2006/123 2. panta 2. punkta d) apakšpunktā paredzētā izņēmuma tvērumu, jēdziens “pakalpojumi pārvadājumu jomā” ir jāinterpretē, ņemot vērā ne tikai šīs normas tekstu, bet arī tās mērķi un kontekstu saistībā ar šo direktīvu izveidotajā sistēmā (skat. pēc analogijas spriedumu *Femarbel*, C-57/12, EU:C:2013:517, 34. punkts).
- 47 Attiecībā vispirms uz šī 2. panta 2. punkta d) apakšpunkta tekstu ir jānorāda, ka “pakalpojumu pārvadājumu jomā” jēdziens, ko Savienības likumdevējs ir pieņēmis Direktīvas 2006/123 ietvaros, atbilst LESD trešās daļas VI sadaļā, kurā ir šī līguma 90.–100. pants par kopējo transporta politiku, ietilpstošajiem pakalpojumiem, kuri atbilstoši LESD 58. panta 1. punktam ir izslēgti no šī līguma normām par brīvu pakalpojumu sniegšanu.
- 48 Taču, lai gan šīs VI sadaļas normās nav “pārvadājuma” definīcijas, no LESD 100. panta 1. punkta izriet, ka pārvadājumi “pa ūdensceļiem” ietilpst šajā sadaļā. Tā vairāki jūras pārvadājumu pakalpojumi ir tikuši regulēti ar kopējiem īpašiem noteikumiem, kurus Savienības likumdevējs ir pieņēmis atbilstoši LESD 100. panta 2. punktam, tostarp tie, uz kuriem attiecas Padomes 1992. gada 7. decembra Regula (EEK) Nr. 3577/92, ar ko piemēro principu, kurš paredz jūras transporta pakalpojumu sniegšanas brīvību dalībvalstīs (jūras kabotāža) (OV L 364, 7. lpp.).
- 49 Turklāt, kas attiecas uz Direktīvas 2006/123 2. panta 2. punkta d) apakšpunkta mērķi un sistēmu, ir jākonstatē, kā tas izriet no tās preambulas 21. apsvēruma, transporta pakalpojumu izslēgšana tostarp ietver pilsētu transportu.
- 50 Tomēr no šī izņēmuma neizriet, ka jebkurš pakalpojums, ar ko nodrošina pārvietošanos pa ūdensceļiem, ir automātiski jā kvalificē kā “pārvadājums” vai “pilsētu transports” šīs direktīvas izpratnē.
- 51 Šāda veida pakalpojums papildus pārvietošanās funkcijai varētu ietvert vienu vai vairākus citus elementus, kas ietilpst ekonomikas jomā, ko Savienības likumdevējs ir iekļāvis Direktīvas 2006/123 piemērošanas jomā. Šādos apstākļos ir jāpārbauda, kāds ir galvenais attiecīgā pakalpojuma mērķis.
- 52 Visbeidzot, kas attiecas uz sistēmu, kura izveidota ar Direktīvu 2006/123, ir jāatgādina, ka ar minēto direktīvu, kā izriet no tās preambulas 7. apsvēruma, izveido vispārēju tiesisku pamatu, kas attiecas uz plašu pakalpojumu klāstu, tomēr ņemot vērā katra darbības veida un tās reglamentējošās sistēmas īpatnības, kā arī citus vispārējas intereses mērķus, tostarp patērētāju aizsardzību. No tā izriet, ka Savienības likumdevējs ir skaidri vēlējis nodrošināt, lai tiek ievērots līdzsvars starp mērķi likvidēt šķēršļus pakalpojumu sniedzēju brīvībai veikt uzņēmējdarbību, kā arī pakalpojumu brīvai aprītei, no vienas puses, un prasību saglabāt atsevišķu sensitīvu darbību, it īpaši darbību, kas saistītas ar patērētāju aizsardzību, specifiskās īpatnības, no otras puses (skat. šajā ziņā spriedumu *Femarbel*, C-57/12, EU:C:2013:517, 39. punkts).
- 53 Šajā ziņā ir jānorāda, ka no Direktīvas 2006/123 preambulas 33. apsvēruma izriet, ka patērētāju pakalpojumus, kas ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā, ir iekļauti tostarp pakalpojumi tūrisma nozarē, tajā skaitā tūrisma gidu pakalpojumi.
- 54 Ņemot vērā šos precizējumus, valsts tiesai ir jāpārbauda, vai pakalpojums, uz kuru attiecas atļaujas pieteikums pamatlietā, ietilpst jēdzienā “pakalpojumi pārvadājumu jomā” Direktīvas 2006/123 2. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē un vai līdz ar to šī darbība nav izslēgta no tās piemērošanas jomas (skat. pēc analogijas spriedumu *Femarbel*, C-57/12, EU:C:2013:517, 40. punkts).

- 55 Tomēr Tiesas, kas ir aicināta sniegt iesniedzējtiesai noderīgu atbildi, kompetencē ir tai sniegt norādes, kuras izriet no pamatlietas materiāliem, kā arī no tai iesniegtajiem rakstveida un mutvārdu apsvērumiem un kuras ļauj šai tiesai pieņemt nolēmumu (skat. it īpaši spriedumu *Sokoll-Seebacher*, C-367/12, EU:C:2014:68, 40. punkts).
- 56 Šajā gadījumā no lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu norādītajiem faktiem, kuri nav tikuši apstrīdēti Tiesai iesniegtajos rakstveida apsvērumos, izriet, ka, pat ja no pirmā acu uzmetiena tas šķiet esam “pārvaldājums pa iekšējiem ūdensceļiem” LESD 100. panta 1. punkta izpratnē, pakalpojuma, par ko ir pamatlieta, mērķis drīzāk ir nodrošināt šī pakalpojuma saņēmējiem patīkamu svinību gaisotni, nevis pārvaldāt no viena Amsterdamas pilsētas punkta uz citu.
- 57 Šajā ziņā nav strīda par to, ka šis pakalpojums neietilpst nevienos īpašos kopējos noteikumus, kurus Savienības likumdevējs ir pieņēmis atbilstoši LESD 100. panta 2. punktam.
- 58 No tā izriet, kas tomēr ir jāpārbauda iesniedzējtiesai, ka šādai darbībai nešķiet esam galvenais mērķis sniegt pārvaldājuma pakalpojumu Direktīvas 2006/123 2. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē un ka tādējādi, nepiemērojot citus 2. panta 2. punktā paredzētos izņēmumus, šī darbība ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā.
- 59 Tādēļ uz pirmo jautājumu lietā C-340/14 ir jāatbild, ka Direktīvas 2006/13 2. panta 2. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka atkarībā no iesniedzējtiesas veicamās pārbaudes tāda darbība, attiecībā uz kuru tika iesniegts atļaujas pieteikums pamatlietā, kas ir maksas pakalpojums, uzņemot pasažierus uz kuģa, lai tie pa ūdensceļu apmeklētu pilsētu kāda pasākuma mērķiem, nav pakalpojums “pārvaldājumu jomā” šīs normas izpratnē, kas ir izslēgts no šīs direktīvas piemērošanas jomas.

Par Direktīvas 2006/123 11. panta 1. punkta b) apakšpunkta interpretāciju attiecībā uz atļaujas termiņu

- 60 Ar ceturto jautājumu lietā C-340/14 iesniedzējtiesa jautā būtībā, vai Direktīvas 2006/123 11. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj, ka valsts kompetentās iestādes izsniedz atļaujas uz nenoteiktu laiku tādas darbības veikšanai, par kādu ir pamatlieta, lai gan šo pašu iestāžu šim pašam mērķim izsniegto atļauju skaits ir ierobežots primāro vispārējo interešu apsvērumu dēļ.
- 61 Šajā ziņā ir jānorāda, ka atbilstoši Direktīvas 2006/123 11. panta 1. punkta tiešam formulējumam pakalpojumu sniedzējiem izsniegtajām atļaujām nebūtu jābūt ierobežotam termiņam, izņemot šajā punktā ierobežojoši uzskaitītos gadījumus, kuru starpā ir tas, ka pieejamo atļauju skaits ir ierobežots, pamatojoties uz sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm (primāriem vispārējo interešu apsvērumiem).
- 62 No tā izriet, ka, ja pieejamo atļauju skaits ir ierobežots ar kādu šādu primāru vispārējo interešu apsvērumu, šīm atļaujām būtu tad jābūt uz noteiktu laiku.
- 63 Kā secinājumu 68. punktā norāda ģenerāladvokāts, šajā ziņā kompetentajām valsts iestādēm nav piešķirta jebkāda rīcības brīvība, pretējā gadījumā tiktu apdraudēts Direktīvas 2006/123 11. panta mērķis nodrošināt pakalpojumu sniedzējiem piekļuvi attiecīgajam tirgum.
- 64 Šajā gadījumā no paša iesniedzējtiesas uzdotā jautājuma formulējuma izriet, ka tā ir jau konstatējusi, ka pamatlietā aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā noteiktā prasība, saskaņā ar kuru attiecīgās darbības veikšanai piešķirto atļauju skaits ir ierobežots, pilda mērķus, kas izriet no sevišķi svarīgiem iemesliem saistībā ar sabiedrības interesēm Direktīvas 2006/123 4. panta 8. punkta izpratnē (primāriem vispārējo interešu apsvērumiem), proti, vides aizsardzība un sabiedriskā drošība.

- 65 No tā izriet, ka pamatlietas apstākļos kompetento iestāžu piešķirtajām atļaujām nevar būt neierobežots termiņš.
- 66 Tādēļ uz ceturto jautājumu lietā C-340/14 jāatbild, ka Direktīvas 2006/123 11. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj, ka valsts kompetentās iestādes izsniedz atļaujas uz nenoteiktu laiku tādas darbības veikšanai, par kādu ir pamatlieta, ja šo pašu iestāžu šim pašam mērķim izsniegto atļauju skaits ir ierobežots primāru vispārējo interešu apsvērumu dēļ.

Par Direktīvas 2006/123 10. panta 2. punkta c) apakšpunkta interpretāciju

- 67 Ar trešo jautājumu lietā C-341/14 iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2006/123 10. panta 2. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu pasākumu, kāds ir pamatlietā, kas pakārto atļaujas piešķiršanu darbības veikšanai, – skatlogu prostitūcijas nama darbība, iznomājot istabas uz dienas daļu – nosacījumam, ka šo pakalpojumu sniedzējs var sazināties ar šo pakalpojumu saņēmējiem, šajā gadījumā prostitūtām, saprotamā valodā.
- 68 Šajā ziņā vispirms ir jāuzsver, ka iesniedzējtiesa jau ir konstatējusi savā lēmumā, ka šim nosacījumam ir mērķis, kas izriet no “sevišķi svarīgiem iemesliem saistībā ar sabiedrības interesēm” Direktīvas 2006/123 4. panta 8) punkta izpratnē, proti, sabiedriskā kārtība un, precīzāk, šajā lietā – noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas pret prostitūtām, it īpaši cilvēktirdzniecības, piespiedu prostitūcijas un nepilngadīgo prostitūcijas novēršana, un ka tādēļ šis nosacījums ir pamatots ar “sevišķi svarīgiem iemesliem saistībā ar sabiedrības interesēm” šīs direktīvas 10. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē.
- 69 Šādos apstākļos, lai atbildētu uz uzdoto jautājumu, ir jāpārbauda, kā to norāda Nīderlandes valdība un Komisija, vai šāds nosacījums ir samērīgs ar Direktīvas 2006/123 10. panta 2. punkta c) apakšpunktā norādītajām “sabiedrības interesēm”.
- 70 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai valsts pasākums, kas ierobežo brīvu pakalpojumu sniegšanu, kam ir vispārējo interešu mērķis, var tikt pieļauts tikai ar nosacījumu, ka tas ir atbilstošs, lai nodrošinātu tā īstenošanu, un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu iecerēto mērķi (skat. šajā ziņā it īpaši spriedumu *Las*, C-202/11, EU:C:2013:239, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 71 Visbeidzot valsts tiesai, kura vienīgā ir kompetenta novērtēt pamatlietas faktiskos apstākļus, ir jānosaka, vai šis pasākums atbilst šīm prasībām. Tomēr atbilstoši šī sprieduma 55. punktā atgādinātajai judikatūrai Tiesas, kas ir aicināta sniegt iesniedzējtiesai noderīgu atbildi, kompetencē ir tai sniegt norādes, kuras izriet no pamatlietas materiāliem, kā arī no tai iesniegtajiem rakstveida un mutvārdu apsvērumiem un kuras ļauj šai tiesai pieņemt nolēmumu.
- 72 Šajā gadījumā, kas attiecas, pirmkārt, uz pamatlietā aplūkotā pasākuma spēju sasniegt iecerēto mērķi, ir jānorāda, ka no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka attiecīgā valodas nosacījuma mērķis būtībā ir stiprināt ar prostitūciju saistīto krimināldarbību uzraudzību, daļu šīs uzraudzības uzticot prostitūcijas namu vadītājiem, dodot tiem līdzekļus, lai preventīvi identificētu norādes par šādu noziedzīgu darbību esamību.
- 73 Šāds pasākums šķiet piemērots iecerētā mērķa sasniegšanai, ja tas, ļaujot prostitūtām informēt tieši un skaļi prostitūcijas nama vadītāju par jebko, kas pierāda ar prostitūciju saistīta pārkāpuma esamību, atvieglo valsts kompetentajām iestādēm veikt nepieciešamās kontroles, lai nodrošinātu valsts krimināltiesību normu ievērošanu (skat. pēc analogijas spriedumu Komisija/Vācija, C-490/04, EU:C:2007:430, 71. punkts).

- 74 Kas attiecas, otrkārt, uz to, vai attiecīgais pasākums pārsniedz to, kas ir nepieciešams iecerētā mērķa sasniegšanai, vispirms ir jākonstatē, ka tas aprobežojas ar to, ka nosaka jebkuras valodas, kuru saprot attiecīgās personas, izmantošanu, kas ir mazāk aizskaroši brīvai pakalpojumu sniegšanai, nekā pasākums, ar ko nosaka lietot tikai un vienīgi attiecīgās dalībvalsts oficiālo valodu vai kādu citu noteiktu valodu (skat. pēc analogijas spriedumu *Las*, C-202/11, EU:C:2013:239, 32. punkts).
- 75 Turklāt nešķiet, ka pamatlietā aplūkotais pasākums liek zināt valodu padziļināti, aprobežojoties ar to, ka puses var saprasties.
- 76 Visbeidzot nešķiet, ka pastāvētu mazāk ierobežojoši pasākumi, kas ļautu nodrošināt iecerēto sabiedrības interešu mērķi. Konkrētāk, kā to apgalvo Nīderlandes valdība, trešo personu iesaistīšanās, ko piedāvā *J. Harmsen*, ņemot vērā attiecīgās darbības īpatnības, varētu radīt kaitīgu iejaukšanos attiecībās starp uzņēmēju un prostitutām, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai. Kas attiecas uz video novērošanu, tā var arī nenodrošināt noziedzīgu nodarījumu preventīvu identificēšanu.
- 77 Tādēļ uz trešo jautājumu lietā C-341/14 ir jāatbild, ka Direktīvas 2006/123 10. panta 2. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj tādu pasākumu, kāds ir pamatlietā, kas pakārto atļaujas piešķiršanu tādas darbības veikšanai, par ko ir pamatlieta, kā skatlogu prostitūcijas nama darbība, iznomājot istabas uz dienas daļu, nosacījumam, ka šo pakalpojumu sniedzējs var sazināties šo pakalpojumu saņēmējiem, šajā gadījumā prostitutām, saprotamā valodā, ja šis nosacījums ir atbilstošs iecerētā vispārējo interešu mērķa sasniegšanai, proti, ar prostitūciju saistītu noziedzīgu nodarījumu prevencija, un ja tas nepārsniedz to, kas ir nepieciešams šāda mērķa sasniegšanai, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 78 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) **Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvas 2006/123/EK par pakalpojumiem iekšējā tirgū 2. panta 2. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka atkarībā no iesniedzējtiesas veicamās pārbaudes tāda darbība, attiecībā uz kuru tika iesniegts atļaujas pieteikums pamatlietā, kas ir maksas pakalpojums, uzņemot pasažierus uz kuģa, lai tie pa ūdensceļu apmeklētu pilsētu kāda pasākuma mērķiem, nav pakalpojums “pārvaldījumu jomā” šīs normas izpratnē, kas ir izslēgts no šīs direktīvas piemērošanas jomas;**
- 2) **Direktīvas 2006/123 11. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj, ka valsts kompetentās iestādes izsniedz atļaujas uz nenoteiktu laiku tādas darbības veikšanai, par kādu ir pamatlieta, ja šo pašu iestāžu šim pašam mērķim izsniegto atļauju skaits ir ierobežots primāru vispārējo interešu apsvērumu dēļ;**
- 3) **Direktīvas 2006/123 10. panta 2. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj tādu pasākumu, kāds ir pamatlietā, kas pakārto atļaujas piešķiršanu darbības veikšanai – skatlogu prostitūcijas uzņēmuma darbība, iznomājot istabas uz dienas daļu, – par ko ir lieta C-341/14, nosacījumam, ka šo pakalpojumu sniedzējs var sazināties ar šo pakalpojumu saņēmējiem, šajā gadījumā prostitutām, saprotamā valodā, ja šis nosacījums ir atbilstošs iecerētā vispārējo interešu mērķa sasniegšanai, proti, ar prostitūciju saistītu noziedzīgu nodarījumu prevencija, un ja tas nepārsniedz to, kas ir nepieciešams šāda mērķa sasniegšanai, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.**

[Paraksti]